

ČVUT

ČESKÉ VYSOKÉ
UČENÍ TECHNICKÉ
V PRAZE

LET
ČVUT
V PRAZE

POŘÁDÁ

NOVOROČNÍ KONCERT K 310. VÝROČÍ VZNIKU ČVUT

17. LEDNA 2017 V 19.30 HODIN
RUDOLFINUM

PÍŠŤALY pro ČVUT

**POJĎME
SPOLEČNĚ
ROZEZNÍT
BETLÉMSKOU
KAPLI!**

Spolek absolventů
a přátel ČVUT pořádá

**VEŘEJNOU SBÍRKU
NA POŘÍZENÍ VARHAN
DO BETLÉMSKÉ
KAPLE**

Dar v jakékoliv výši můžete zasílat na účet veřejné sbírky číslo **2100626587/2010** nebo jej složit v hotovosti do zapečetěné pokladničky na akcích Českého vysokého učení technického v Praze.

Tváří sbírky je **Eva Jiříčná**, architektka a absolventka ČVUT.

Sbírka bude ukončena dnem vybrání maximální potřebné částky.
Osvědčení o konání sbírky vystavil Magistrát hl. m. Prahy dne 19. 8. 2014.

WWW.ABSOLVENTICVUT.CZ
WWW.VARHANY.CVUT.CZ

PROGRAM

ANTONÍN DVOŘÁK

KARNEVAL

OP. 92, B. 169

ČESKÁ SUITA

OP. 39, B. 93

PRELUDIO (PASTORALE). ALLEGRO MODERATO
POLKA. ALLEGRETTO GRAZIOSO
SOUSEDSKÁ (MINUETTO). ALLEGRO GIUSTO
ROMANZA. ANDANTE CON MOTO
FINALE (FURIANT). PRESTO

MŠE D DUR („LUŽANSKÁ“)

OP. 86, B. 175

KYRIE (ANDANTE CON MOTO)
GLORIA (ALLEGRO VIVACE)
CREDO (ALLEGRO MA NON TROPPO)
SANCTUS (ALLEGRO MAESTOSO)
BENEDICTUS (LENTO)
AGNUS DEI (ANDANTE)

ÚČINKUJÍCÍ

SYMFONICKÝ ORCHESTR

ČESKÉHO ROZHLASU

KÜHNŮV SMÍŠENÝ SBOR

MAREK VORLÍČEK – SBORMISTR

ONDREJ LENÁRD – DIRIGENT

JANA ŠREJMA KAČÍRKOVÁ – SOPRÁN

BARBORA POLÁŠKOVÁ – MEZZOSOPRÁN

JAROSLAV BŘEZINA – TENOR

JIŘÍ SULŽENKO – BAS

JAROSLAV TŮMA – VARHANY

SLOVO REKTORA

Vážené kolegyně, kolegové,
studenti a studentky,
milí přátelé, vážení hosté,

vítám vás na koncertu pořádaném ve výročních dnech vzniku Českého vysokého učení technického v Praze, od nějž uplynulo již 310 let. Jednou ročně mám tu čest pozvat vás do nádherné budovy Rudolfiny, jejímiž architekty byli profesori pražské polytechniky Josef Zítek a Josef Schulz a na úpravách se podílel další náš absolvent Rudolf Kříženecký.

Naše novoroční koncerty si již vytvořily svou tradici, setkáváme se na nich pravidelně s přáteli z jiných univerzit, institucí a podniků a navazujeme nové osobní i pracovní vztahy. Myslím si, že je užitečné se setkávat a připomínat si slavné historické mezníky ČVUT, významné osobnosti stojící u zrodu nejen české techniky a českého průmyslu, ale i celé české společnosti a její kultury.

Je dobré připomínat si nejen tradice, ale i pocit sounáležitosti s naší univerzitou, věnovat jí naše síly tak, abychom stáli v čele špičkové vědy a techniky. Zodpovědná práce všech zaměstnanců i studentů přispívá k tomu, že ČVUT patří dlouhodobě mezi nejlepší technické univerzity v Evropě. Každodenní práce nás všech řadí ČVUT mezi ty instituce, které si drží svoji úroveň i kvalitu.

Symfonický orchestr Českého rozhlasu je vždy zárukou kvality a dnes nás v jeho podání čekají hudební skvosty Antonína Dvořáka. Především se těším na Mši D dur, která vznikla z podnětu významného architekta a mecenáše umění Josefa Hlávky. Ten se později stal zakladatelem a prvním prezidentem České akademie věd. ČVUT v Praze dodnes s jeho nadací velmi úzce spolupracuje a každoročně společně vyhodnocujeme naše nejlepší pedagogy a studenty.

Vychutnejme si krásný hudební zážitek.

prof. Petr Konvalinka
rektor ČVUT

SYMFONICKÝ ORCHESTR ČESKÉHO ROZHLASU

Symfonický orchestr Českého rozhlasu (SOČR) se řadí k předním a také nejstarším českým orchestrálním tělesům. Zároveň patří k vítaným hostům zahraničních koncertních síní. Jeho šéfdirigentem je od roku 2011 Ondrej Lenárd, hlavním hostujícím dirigentem pak Tomáš Brauner.

SOČR90
Symfonický orchestr
Českého rozhlasu

SOČR vznikl v roce 1926, tři roky po založení Československého rozhlasu. Jako šéfdirigenti ho formovali Karel Ančerl, Alois Klíma, Jaroslav Krombholc, František Vajnar a Vladimír Válek. Jako hosté s ním

pracovaly významné osobnosti – Franz Konwitschny, Charles Mackerras, Charles Munch, Václav Neumann, Gennadij Rožděstvenskij, Hermann Scherchen či Václav Talich. Vlastní skladby provedli s rozhlasovými symfoniky Arthur Honegger, Aram Chačaturjan, Ernst Křenek, Krzysztof Penderecki, Sergej Prokofjev, Ottorino Respighi. Své významné místo u něj vždy měla a má soudobá hudba.

Také v současnosti orchestr spolupracuje s renomovanými dirigenty (Petr Altrichter, Tomáš Hanus, Jakub Hruša, Zdeněk Mácal, Tomáš Netopil, Libor Pešek, Christian Vásquez) a sólisty (Pierre Amoyal, Gabriela Beňačková, Stanislav Bunin, Gautier Capuçon, José Cura, Plácido Domingo, Renée Fleming, Ferruccio Furlanetto, Elina Garanča, Jonathan Gilad, Denice Graves, Edita Gruberová, Václav Hudeček, Dmitrij Chvorostovskij, Sumi Jo, Sergej Kačatrijan, Jonas Kaufmann, Mischa Maisky, Shlomo Mintz, Raphaël Oleg, Alexander Rudin, Wolfgang Emanuel Schmidt, Josef Suk, Bryn Terfel, Viktor Tretjakov, Eva Urbanová, Ramón Vargas).

Svým posluchačům nabízí SOČR koncerty v rámci abonentních cyklů ve Dvořákově síni Rudolfiny a Smetanově síni Obecního domu. Je častým hostem významných kulturních událostí (festivaly Pražské jaro, Smetanova Litomyšl, Český Krumlov, Dvořákova Praha, Moravský podzim). Umě-

lecký kredit tělesa potvrzuje i příznivá odezva na jeho zahraniční turné, ať už ze strany posluchačů, či z řad odborné kritiky. Rozhlasoví symfonikové pravidelně hostují téměř v celé Evropě, vystupují v Japonsku, Jižní Koreji, Číně, na Taiwanu a ve Spojených státech.

Bohatá je rovněž nahrávací činnost Symfonického orchestru Českého rozhlasu. Z nejnovější produkce připomeňme janáčkovská alba pro Supraphon s dirigentem Tomášem Netopilem (Sinfonietta, Taras Bulba, oceněné v roce 2013 prestižním titulem Editor's choice of the month Gramophone; Glagolská mše a Věčné evangelium, které portál MusicWeb International zvolil nahrávkou měsíce), světovou premiéru nahrávky opery Alfred od Antonína Dvořáka (záznam koncertu festivalu Dvořákova Praha 2014) a profilové album sólisty Vídeňské státní opery, basbarytonisty Adama Plachetky. Dřívější významné nahrávky zahrnují např. komplety Schulhoffových, Dvořákových, Čajkovského a Martinů symfonií pod taktovkou Vladimíra Válka, CD Smetanova orchestrálního díla a ve světové premiéře komplet klavírních koncertů Erwina Schulhoffa a Václava Jana Tomáška se sólistou Janem Simonem.

Prostřednictvím mezinárodní hudební výměny v rámci Evropské vysílací unie se hudba v podání SOČR dostává ke statisícům posluchačů v celé Evropě i zámoří.

KÜHNŮV SMÍŠENÝ SBOR

Kühnův smíšený sbor patří do hudebního světa již půl století. Vznikl v roce 1959 připojením mužských hlasů k původně ženskému komornímu sboru, který založil ještě během svých studií na AMU v roce 1958 Pavel Kühn (1938–2003). Navázal tak na práci svých rodičů, sbormistrů Markéty a Jana Kühnových. Sbor se postupně stal průkopníkem v uvádění a cappellových děl světového romantismu v koncertních sálech a nahrávacích studiích a prokázal své kvality také v repertoáru oratorním a kantátovém, jenž se vyvíjel a stále vyvíjí především v úzké spolupráci se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK. Těleso bylo partnerem i dalších prestižních symfonických těles domácích a zahraničních.

V 80. letech 20. století byl sbor přizván k několika projektům Nederlands Dans Theater, podílel se na představeních choreografa Jiřího Kyliána. Neméně výraznou a důležitou aktivitou sboru byla také účast na nahrávání filmové hudby a oper.

Provádění novinek soudobé hudby patřilo vždy k samozřejmým činnostem; od počátku své existence těleso inspirovalo vznik řady děl soudobých skladatelů, nejnověji např. jazzmana Karla Růžičku, má na svém kontě řadu znamenitých nahrávek ze všech stylových období (mj. kompletní sborové dílo B. Martinů).

Kühnův smíšený sbor se dodnes řadí mezi špičková pěvecká tělesa. Jeho zakladatel Pavel Kühn, jenž výrazně ovlivnil zvukově barevný ideál sborového zpěvu, s ním pracoval nepřetržitě takřka 45 let až do svého předčasného úmrtí. Poté se role sbormistra ujal Jan Rozehnal, který ve sboru působil necelé čtyři koncertní sezóny (2003–2006). Od roku 2009 pořádá Kühnův smíšený sbor pravidelné sborové koncerty v Českém muzeu hudby. V současnosti je sbormistrem Marek Vorlíček. Druhou sbormistryní Kühnova smíšeného sboru se stala v roce 2014 Lenka Navrátilová.

MAREK VORLÍČEK **HLAVNÍ SBORMISTR**

Po maturitě na gymnáziu a soukromých studiích sbormistrovství a dirigování (Zdeněk Vimr, Václav Cibulka) absolvoval Pražskou konzervatoř (profesoři Hynek Farkač, Miroslav Košler a Miriam Němcová) a následně také pražskou Akademii múzických umění. Absolvoval též sbormistrovské kurzy Winfrieda Tolla.

V letech 1994 až 97 byl sbormistrem dětského klášterního sboru v Domažlicích, od roku 1997 je sbormistrem tamějšího pě-

veckého sboru Čerchovan, s nímž podnikl desítky a cappellových i vokálně-instrumentálních koncertů u nás i v zahraničí a natočil dvě CD duchovní hudby (Šimon Brix, Jakub Jan Ryba, Georg Lickl). Za tuto práci obdržel národní sbormistrovskou cenu Unie českých pěveckých sborů. Působí též jako chrámový varhaník a také cenný varhanář. Působil také jako sbormistr Oratorienchoru v bavorském Schwandorfu.

Již od konzervatorních studií hostoval opakovaně jako dirigent Plzeňské filharmonie a realizoval zde i několik nahrávek pro Český rozhlas. Dirigentsky spolupracoval též s Komorní filharmonií Pardubice, Jihočeskou komorní filharmonií, Filharmonií Hradec Králové a Pražskou komorní filharmonií.

Jako sborový zpěvák měl možnost spolupracovat nejen s vynikajícím sbormistrem Pavlem Kühnem a Kühnovým smíšeným sborem, ale též s Pražským komorním sborem, Pražským filharmonickým sborem a s mnoha předními českými i světovými dirigenty a orchestry (Jiří Bělohlávek, Vladimír Válek, Claudio Abbado, Zubin Mehta, Česká filharmonie, FOK, SOČR, Berlínská a Izraelská filharmonie a další).

V prosinci 2006 byl jmenován sbormistrem Kühnova smíšeného sboru, s nímž nastudoval řadu a cappellových i vokálně-instrumentálních děl (Dvořák, Martinů, Händel, Haydn, Orff), realizoval CD nahrávky kompozic současných zahraničních skladatelů i natáčení pro Český rozhlas.

ONDREJ LENÁRD DIRIGENT

Studoval na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě ve třídě profesora Ľudovíta Rajtera a již během studií získával cenné umělecké zkušenosti při spolupráci s profesionálními tělesy.

Po absolutoriu v roce 1962 zahájil svoji uměleckou dráhu jako sbormistr a dirigent

Opery Slovenského národního divadla v Bratislavě, kde v letech 1984–1986 působil ve funkci šéfdirigenta a později šéfa opery (1997–1998). Od roku 1970 byl dirigentem a v letech 1977–1990 šéfdirigentem Symfonického orchestru Slovenského rozhlasu v Bratislavě.

Cílevědomá práce, spontánní muzikantský a originální přístup ke každé interpretované skladbě a dosažené výsledky ho v následujícím desetiletí 1991 až 2001 dovedly až ke spolupráci se Slovenskou filharmonií (od roku 1991 šéfdirigent, v letech 1993–2001 umělecký ředitel).

Současně roku 1978 působil jako stálý hostující dirigent Japan Shinsei Symphony Orchestra v Tokiu a v roce 1993 se stal šéfdirigentem a hudebním ředitelem tohoto renomovaného japonského orchestru. V roce 2000 byl jmenován čestným dirigentem Tokijské filharmonie.

Ondrej Lenárd spolupracuje s předními evropskými orchestry a sólisty (P. Dvorský, G. Beňačková, J. Obrazcovová, M. Freni, P. Cappuccilli, E. Urbanová, S. Kopčák ad.). Dirigoval ve Vídeňské státní opeře, v Houston Grand Opera, v Teatro Liceo v Barceloně, v Teatro San Carlo v Neapoli, ve Státní opeře v Budapešti, v Národním divadle a Státní opeře v Praze, hostoval v Kanadě, Brazílii, USA, Japonsku.

Z poslední doby připomeňme mj. uvedení Pucciniho Tosky se souborem Státní

opery Praha v Salcburku (2006), Verdiho Maškarního plesu s Nikkai Opera Company v Tokiu (2007) a koncertní řadu s Tokijskou filharmonií (2008). V roce 2008 měla pod jeho taktovkou premiéru Prodaná nevěsta v Národním divadle a Bohéma ve Státní opeře Praha.

Ondrej Lenárd má na svém kontě přes tisíc rozhlasových snímků, jeho diskografie obsahuje snímky pro firmy Opus, Naxos, Marco Polo a HNH International – pro tuto společnost nahrál dvě desítky kompaktních disků. Mnohé z umělcových pozoruhodných výkonů při interpretaci symfonické i operní literatury má ve svých fondech rovněž Slovenská televize.

V roce 1974 se Ondrej Lenárd stal laureátem Mezinárodní dirigentské soutěže v Budapešti, byl mu udělen Řád Ludovíta Štúra (1998) a v roce 2002 přijal čestný doktorát Univerzity Mateja Bela v Banské Bystrici.

Od sezony 2011/2012 je Ondrej Lenárd šéfdirigentem SOČRu.

foto: Tamara Černá

JANA ŠREJMA KAČÍRKOVÁ **SOPRÁN**

Jana Šrejma Kačírková se narodila v Českých Budějovicích. V roce 2006 absolvovala Pražskou konzervatoř. V době studií získala řadu ocenění na Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech.

V roce 2006 se stala hostem Národního divadla moravskoslezského v Ostravě a od roku 2010 zde působila jako stálá členka souboru opery. V rámci svého stálého an-

gažmá účinkovala jako Violetta (La traviata), Mařenka (Prodaná nevěsta) a v hlavních rolích Donizettiho oper Anna Bolena, Maria Stuarda a Roberto Devereux. Od roku 2016 je stálou členkou souboru Národního divadla Brno, kde vystupuje v rolích Violetty (La traviata), Donny Anny (Don Giovanni), Micaely (Carmen) a nově se připravuje na roli Komtesy Adèle v Rossiniho opeře Le Comte Ory.

Je stálým hostem Jihočeského divadla v Českých Budějovicích, vystupovala rovněž v divadle F. X. Šaldy v Liberci, divadle J. K. Tyla v Plzni a Národním divadle v Praze, kde debutovala v roce 2010 v roli Adiny z opery Nápoj lásky G. Donizettiho. Od té doby zde nastudovala role Konstanze (Únosu ze serailu), Susanny (Figarova svatba), Terinky (Jakobín), Donny Anny (Don Giovanni) a Julie (Romeo a Julie). Na scéně Slovenského národního divadla v Bratislavě hostuje v rolích Donny Anny (Don Giovanni) a Fioriligi (Così fan tutte). V roce 2015 vystoupila poprvé před Otáčivým hledištěm v Českém Krumlově jako Rusalka.

Jana Šrejma Kačírková vystoupila na řadě významných mezinárodních hudebních festivalů – na letním festivalu v italském Ercolanu, v Teatro Politeama Greco v Lecce, na Pafos Afrodite Festival na Kypru, MHF Pražské jaro, MOF Smetanova Litomyšl, MHF Petera Dvorského a na MHF Český Krumlov, na kterém účinkovala společně s José Curou.

Vystupuje pod taktovkou dirigentů, jakými jsou např. T. Brauner, O. Dohnanyi, P. Gatto, M. Guidarini, M. Ivanovič, F. Haider, R. Jindra, J. Klecker, J. Kynzlink, T. Netopil, O. Olos, M. De Rose, A. Sangiorgi, A. Scarano, V. Spurný, D. Švec, F. Zigante a další.

Účinkuje v inscenacích režisérů M. Corradi, P. Formana, P. Gábora, L. Golata, O. Havelky, J. Heřmana, J. Kališové, P. Kartalova, L. Keprtové, I. Krejčího, J. Lauwerse, J. Menzela, J. Nekvasila, P. Mikuláščíka, C. Or, M. Otavy, J. Průdka, L. Pugliese, I. Racka, D. Radoka, S. Sandroniho, R. Szymikové, tvůrčí režisérské dvojice SKUTR (M. Kukučka & L. Trpišovský), L. Štrose, A. Thorwalda nebo M. Weisse.

Je dvojnásobnou držitelkou Ceny Thálie z let 2012 (za ztvárnění role Julie z opery Romeo a Julie Ch. Gounoda) a 2013 (za mimořádný jevištní výkon v titulní roli Anna Bolena ve stejnojmenné opeře G. Donizettiho). Získala tři ocenění Jihočeských Thálií a čestnou cenu festivalu Opera 2013 „Libuška“ za mimořádnou interpretaci v roli Gilda z opery Rigoletto G. Verdiho. V roce 2013 byla oceněna Výroční cenou Opery Plus.

Více informací:

www.janasrejmakacirkova.com

foto: Petra Švarcová

BARBORA POLÁŠKOVÁ **MEZZOSOPRÁN**

Mezzosopranistka Barbora Polášková získala hudební vzdělání na Pražské konzervatoři a Konzervatoři Plzeň (absolvovala ve třídě Jaroslavy Niederlové) a na řadě mistrovských kurzů doma i v zahraničí (mj. Masterclass José Cury v roce 2016 či Dagmar Peckové v roce 2012). Od roku 2012 pracuje pod vedením Petra Martínka. Svě

vzdělání si doplnila studiem jazyků na Univerzitě Karlově. Vystupuje pravidelně po celé republice, absolvovala turné po Brazílii, Japonsku, Thajsku, Izraeli, Maroku, Francii a Německu, spolupracuje se světovými a českými dirigenty (A.Scarno, O.Vänskä, Z.Mácal, V.Válek, P.Altrichter, P.Vronský, Ch.Olivieri-Munroe, M.Comin, N.Baxa, V.Spurný, M.Štilec aj.) a orchestry (Sao Paulo Symphony Orchestra, Thailand Philharmonic Orchestra, Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK, Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Pražská komorní filharmonie, Filharmonie Brno, Moravská filharmonie Olomouc, Severočeská filharmonie Teplice, Filharmonie B.Martinů či Jihočeská komorní filharmonie).

Nahrála několik kompaktních disků: v roce 2009 Amor eterno s operními áriemi 19. a 20. století a Umění milovati s hudbou současného skladatele Zdeňka Zahradníka; v roce 2011 Písně Almy Mahlerové – záznam koncertu v pražském Obecním domě pod vedením dirigenta Zdeňka Mácala za doprovodu Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK; v roce 2015 A Tribute to the Jewish Soul s Schulhoffovou Symfonií pro alt a orchestr Menschheit a Mahlerovými Písněmi o mrtvých dětech (pod taktovkou Alfonsa Scarana se vystřídala Moravská filharmonie Olomouc a Severočeská filharmonie Teplice); v roce 2016 symfonickou fantazii Žitkovská bohyně na profilovém disku soudobého skladatele Jana Vičara Cesta k slunci.

V červnu 2010 Barbora Polášková debutovala jako Carmen v Moravském divadle Olomouc, kde v letech 2010–2016 působila jako sólistka opery a operety a kde nadále vystupuje jako stálý host. Spolupracuje se Slezským divadlem Opava, s Divadlem J.K.Tyla v Plzni, s Národním divadlem moravskoslezským, s Jihočeským divadlem, s Hudebním divadlem Karlín a se Severočeským divadlem.

Kromě Carmen ztvárnila Rosinu (Lazebník sevillský), Fenenu (Nabucco), Káču (Čert a Káča), Olgu (Evžen Oněgin), Paní Quickly (Falstaff), Maddalenu (Rigoletto), Třetí dámu (Kouzelná flétna), Malinu (Voják a tanečnice), Dinah (Tři přání aneb vrtkavosti života), Maru (Noc plná světla), Ernestinu (Příležitost dělá zloděje), Prince Orlofského (Netopýr), Wandu (Polská krev), Boulotku (Modrovous J.Offenbacha) a další.

V listopadu 2011 vystoupila na koncertě se sopranistkou Metropolitní opery Sondrou Radvanovskyy. V témže roce se představila jako Carmen v Národním divadle v Praze na festivalu Opera 2011. V říjnu 2016 zpívala na koncertě s José Curou v pražském Obecním domě.

Pravidelně koncertuje s kytarovým duem Siempre Nuevo (tvořeným kytaristy Matějem Fremlem a Patrickem Vacíkem).

Od září 2015 působí jako pedagog sólového zpěvu na Konzervatoři v Teplicích.

Více informací: www.barbora-polaskova.cz

JAROSLAV BŘEZINA TENOR

Pražskou konzervatoř absolvoval u Zdeňka Jankovského, soukromě se pak dále zdokonaloval u Václava Zítka. V průběhu studia se stal členem vokální skupiny Dobrý večer kvintet. Bohatá je jeho koncertní činnost, především v projektech barokního a klasického repertoáru, na koncertních pódiiích v Japonsku, Rakousku, Norsku, Itálii (provedení Dvořákova Stabat Mater v Římě a Pise), Německu, Francii a Špa-

nělsku. Spolupracoval s dirigenty J. Bělohlávkem, Ch. Mackerrasem, O. Dohnányim, S. Baudem, G. Albrechtem, T. Netopilem aj.

Od roku 1993 je sólistou Opery Národního divadla v Praze, kde vytvořil mnoho rolí domácího i světového repertoáru, kam patří mj. Mozartův Don Ottavio (Don Giovanni), Tito (La clemenza di Tito), Tamino (Kouzelná flétna), Pedrillo (Únos ze serailu) a Ferrando (Così fan tutte), Hrabě Almagva (Rossini: Lazebník sevillský), Dancairo (Bizet: Carmen), Verdiho Fenton (Falstaff), Alfredo (La traviata) a Macduff (Macbeth), Beppe (Leoncavallo: Komedianti), Zinovij Borisovič (Šostakovič: Lady Macbeth Mcenského újezdu), Smetanův Vašek a Jeník (Prodaná nevěsta), Skřivánek a Vít (Tajemství) a Michálek (Čertova stěna), Dvořákův Jiří (Jakobín) a Jirka (Čert a Káča), Janáčkův Laca (Její pastorkyňa), Kudrjáš (Káťa Kabanová), Rehtor a Komár (Příhody lišky Bystroušky), Martinů Janakos a Panait (Řecké pašije) a Maškaron (Hry o Marii), Nemorino (Donizetti: Nápoj lásky), Duch masky (Britten: Gloriana) aj.

Podílel se na nahrávce Rybovy České mše vánoční (Deutsche Grammophon), Zelenkovy korunovační opery Sub olea pacis et palma virtutis, která získala Cannes Classical Awards za rok 2002, Janáčkovy opery Šárka a Dvořákovy opery Tvrdé palice (všechny tři Supraphon). Janáčkův Zápisník zmizelého provedl např. v Teatro Real v Madridu, na festivalech Moravský podzim

a Janáčkovy Hukvaldy, v rámci koncertní sezony České filharmonie a v letech 1998 až 2001 pravidelně v rámci představení tohoto cyklu v Národním divadle v Praze. V roce 2016 účinkoval jako Rehtor v Příhodách lišky Bystroušky v inscenaci Jana Lathama-Koeniga a Roberta Carsena v Teatro Reggion v Turíně a jako Števa Buryja v koncertních provedeních Její pastorkyňe v Praze a Londýně s Jiřím Bělohlávkem a Českou filharmonií. Spolupracuje také s Českou televizí (např. inscenace opery B. Martinů Hlas lesa). Je držitelem Ceny Thálie za rok 2015.

JIŘÍ SULŽENKO **BAS**

Jiří Sulženko zahájil svou hudební kariéru jako kontrabasista orchestru Národního divadla v Praze. Po uměleckých začátcích v Olomouci a v Brně byl v letech 1991–2000 sólistou pražského Národního divadla. V letech 2008–2013 byl sólistou opery Saarländisches Staatstheater Saarbrücken a od sezony 2012/13 je opět sólistou Opery Ná-

rodního divadla v Praze. V současné době je vedle svého pražského angažmá sólistou opery Národního divadla v Brně a pravidelným hostem opery Slovenského národního divadla a opery Saarländisches Staatstheater Saarbrücken.

K jeho nejvýraznějším rolím patří Leporello, Kecál, Vodník, Revírník, Zachariáš, Scarpia, Bartolo, Papageno, Figaro aj. S řadou rolí vystupoval na zahraničních scénách. Opakovaně v Japonsku v rolích Leporello, Figaro, Papageno s operou ND Praha, Leporello na scéně švédského Göteborgu, Kecál v Monte Carlu, Revírník v Lucembursku a na letním festivalu v Athénách, Ramphis na open-air představeních Aidy ve Vídni, Mnichově, Hannoveru aj., Stárek v Janáčkově Jenůfě na festivalu v Salcburku, Placmajor v Janáčkově opeře Z mrtvého domu v Opéra Bastille v Paříži, v Staatsoper Berlin, v Teatro Real v Madridu a v milánské La Scale. Se čtyřrolí Lindorf, Coppélius, Daper tutto, Miracle v Hoffmannových povídkách vystoupil na turné ve Španělsku. V opeře Lazebník sevillský se představil jako Bartolo v Staatstheater Darmstat.

Zpíval na festivalech Wiener Festwochen a Holland festival v Amsterdamu v Janáčkově opeře Z mrtvého domu pod taktovkou Pierra Bouleze. S tímto projektem se zúčastnil i festivalu v Aix-en-Provence.

Koncertně spolupracuje s mnoha domácími orchestry (orchestr FOK, Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Česká filhar-

monie, Filharmonie Brno, Pražská komorní filharmonie, aj.). Koncertně vystoupil v mnoha zemích Evropy, v USA, Japonsku, Brazílii a Austrálii, kde spolupracoval s domácími i zahraničními tělesy a dirigenty. K nejvýraznějším úspěchům patří vystoupení na festivalech Pražské jaro, Smetanova Litomyšl, Brucknerfest v Linzi, Ravenna festival, na festivalu v Edinburgu, Le Mans, v Perthu se Stuttgartským komorním orchestrem, vystoupení v USA s New Jersey Symphony Orchestra, v Japonsku s Jomuri Nippon Symphony Orchestra. Spolupracoval s řadou významných dirigentů (sir Charles Mackerras, sir Simon Rattle, Zoltán Pesco, Zdeněk Košler, Bohumil Gregor, Václav Neumann, Zdeněk Mácal, Ondrej Lenárd, Aldo Ceccato, sir John Eliot Gardiner, Leopold Hager, Jiří Bělohlávek, Esa-Pekka Salonen, Arnold Östman, Will Humberg, János Kovács, aj). Spolupracoval s gramofonovými firmami Supraphon, Orfeo, Discover a Ultraphon.

JAROSLAV TŮMA VARHANY

Jaroslav Tůma se narodil v roce 1956. Vystudoval Pražskou konzervatoř u prof. Jaroslava Vodrážky a Akademii múzických umění v Praze u prof. Milana Šlechty (varhany) a prof. Zuzany Růžičkové (cembalo). Je nositelem prvních cen v soutěžích ve varhanní improvizaci v Norimberku v roce 1980 a v holandském Haarlemu v roce 1986. Dále se stal laureátem řady interpretačních varhanních soutěží, např. v Linci

v roce 1978, v soutěži Pražského jara v roce 1979, v soutěži Johanna Sebastiana Bacha v Lipsku v roce 1980 a mnoha dalších.

Tůmova diskografie čítá již přes padesát titulů, převážně sólových. U firmy Supraphon vyšla jeho řada kompaktních disků „Historické varhany Čech“, která zachycuje autentický zvuk vzácných varhan různých epoch od renesance až po začátek 20. století. U firmy Arta Records vydal kromě řady titulů bachovských (Dobře temperovaný klavír, Goldbergovy variace, Orgelbüchlein, Toccaty, preludia a fugy) např. Třicet šest fug pro pianoforte Antonína Rejchy, Eklogy Václava Jana Tomáška, varhanní sonáty Paula Hindemitha, dále dva disky s varhanními improvizacemi. Pro Český rozhlas připravuje Jaroslav Tůma pořady o varhanní a duchovní hudbě, v roce 2012 dokončil také soubornou rozhlasovou nahrávku devětadvaceti klavírních sonát Jana Ladislava Dusíka. Je autorem hudby k filmu Pavla Kouteckého Proměny Pražského hradu a sbírky varhanních skladeb Svaté lásky labyrinth aneb Česká mariánská muzika na témata Adama Václava Michny z Otradovic.

O DNEŠNÍM KONCERTU

Když jsme přemýšleli o programu letošního Novoročního koncertu ČVUT pořádaného k „zakulacenému“ 310. výročí naší školy, napadlo nás zkusit ukázat některé dotoky hudby a umění zprostředkované významnými osobnostmi. Příkladem je Dvořákova mše D-dur, zvaná „Lužanská“.

Celkem přirozeně jsme pak volili celý večer dvořákovský.

O Mši D-dur „Lužanské“

Josefa Hlávku, zakladatele dodnes fungující nadace, není třeba naší akademické veřejnosti představovat. Architekt, stavitel, bohatý člověk a štědrý mecenáš koupil v r. 1886 lužanské panství, pozemky, vesnice a renezanční zámek. Zámek byl určen pro jeho matku Annu. V letech 1886–1887 provedl jeho podstatnou přestavbu.

Hlávka podporoval i umělce. Ti se pak kolem něj zcela přirozeně soustřeďovali a často zajížděli do Lužan: Jaroslav Vrchlický, Julius Zeyer, Josef Mařák, Josef Václav Myslbek, Max Švabinský, Josef Suk, Oskar Nedbal. Patřil k nim i Antonín Dvořák, jehož seznámení s Hlávkou napomohlo i to, že rodina druhé Hlávkovy ženy se přátelila s Dvořákovými.

Součástí přestavby zámku v Lužanech byla i výstavba kaple podle Hlávkovu návrhu, dokončená v r. 1886. Pro vysvěcení kaple v následujícím roce, požádal Hlávka Antonína Dvořáka o napsání mše. Dvořák se

díla ujal a vytvořil mši pro malé obsazení, tj. sbor, sólisty a varhany. V den dokončení mše napsal Dvořák Hlávkoví: „...Mám tu čest Vám oznámiti, že jsem práci šťastně dokončil a že se z ní upřímně raduji. Myslíím, že to bude dílo, které svému účelu plně vyhoví. Mohlo by se jmenovat: víra, naděje a láska k Bohu nejvyššímu a poděkování za tak veliký dar, že mně bylo popřáno dílo to ke chvále Nejvyššího a ke cti umění našeho šťastně dokončiti. Neditvte se, že jsem tak nábožný, ale umělec, který to není, nic takového nedokáže... Konečně děkuji i Vám, že jste mi dal podnět dílo v takové formě napsat, jinak bych byl asi sotva na to kdy pomýšlel; neb až dosud jsem psal díla podobného druhu jen ve velkých rozměrech a s prostředky velkými...“.

Mše byla poprvé provedena při vysvěcení kaple 11. září 1887. Ženská sóla zpívaly paní Hlávková a paní Dvořáková, provedení řídil sám Antonín Dvořák. Veřejně byla mše poprvé provedena 15. dubna 1888 v městském divadle v Plzni opět za Dvořákova řízení.

Po nezájmu nakladatele Simrocka o mši, nabídl ji Dvořák anglickému nakladatelství Novello. To si však vyžádalo orchestrální podobu – dnes hranou, kterou Dvořák vytvořil v r. 1892, a která vyšla tiskem. Mše vzápětí získala na anglické půdě velkou popularitu, byla často a kladně recenzována a provozována jak s původním latinským textem, tak v anglickém překladu. Mše ve své původní varhanní (malé) verzi byla publikována teprve roku 1963.

Mše má liturgií předepsaných 6 oddílů:

1. Kyrie (Andante con moto)
(Pane smiluj se – oslavný zpěv dovolávající se Božího milosrdenství)
2. Gloria (Allegro vivace)
(Sláva na výsostech Bohu – chvalo- zpěv, zpívá se (recituje) o nedělích (mimo advent a půst) a významných svátcích; vyjadřuje povahu slavené mše)
3. Credo (Allegro ma non troppo)
(Věřím - vyznání víry je odpověď na slyšené slovo Boží)
4. Sanctus (Allegro maestoso)
(Svatý – aklamace celého shromáždění uzavírá díků činění před eucharistickou modlitbou)
5. Benedictus (Lento)
(Blahoslavený, požehnaný)
6. Agnus Dei (Andante)
(Beránku Boží – zpěv při lámání chleba předcházejícím sv. přijímání)

O Karnevalu: Příroda, život a láska Antonína Dvořáka

Tři koncertní ouvertury V přírodě, Karneval a Othello psal Antonín Dvořák v letech 1891–1892, kdy už měl za sebou osm symfonií z devíti, velké vokální formy Stabat Mater a Svatou Ludmilu, ale stála před ním ještě taková díla jako symfonie Z Nového světa, violoncellový koncert h moll a svou lyričností okouzlující Rusalka. Stál na vrcholu dráhy ve světě všeobecně uznávaného skladatele – již pětkrát pobýval nějaký čas v Anglii, kde sklízel bouřlivé úspěchy a mj. nabyl zkušenosti s řízením rozměrných hudebních těles. Stabat Mater sledo-

vanou 12 tisíci posluchači v Royal Albert Hall provedl se sborem s 840 pěvci a s orchestrem, v němž bylo 24 prim a 20 druhých houslí.

Styk s ohromnými reprodukcními masami anglických festivalů je mu velmi užitečný a má nemalý vliv na tvářnost jeho děl. Snad přivádí jej k touze po intimnějším projevu ve skladbách drobnější povahy, často z oblasti hudby programní.

Nakladateli Simrockovi Dvořák píše: „Ouvvertury měly původně jeden titul. ‚Příroda, Život, Láska‘. Poněvadž však každá ouvertura tvoří celek pro sebe, chci názvy změnit na ‚V přírodě‘, ‚Karneval‘, ‚Othello‘ nebo ‚tragická‘ či ‚Eroica‘? Či snad víte něco lepšího? Nebo máme prostě ponechat ‚Ouvvertury‘? Avšak programní hudba je to poněkud přece“.

Karneval, druhá z předeher, vpadá bouřlivým, opojným tématem v barvách celého orchestru – výkřikem života a jeho radosti. V okamžiku nejvyššího vzrušení se ozve téma tklivé, překrásný dvojpěv houslí a anglického rohu, k němuž je v náčrtu skladby poznámka „...následuje něžná scéna – jako duetto milostné, ke konci zástupy a veselí...“. Ozve se zbožně melodický motiv přírody z první skladby a skladba se uzavírá v bujném spádu radosti.

O České suitě

Českou suitu dokončil osmatřicetiletý skladatel v r. 1879 v závěru období, které jeho

životopisec Otakar Šourek označuje jako slovanské. Podle Burghauserova seznamu měl skladatel za sebou kolem 90 skladeb, třebaže opusové číslo suity je 39. Z nejvýznamnějších sem, kromě pěti oper, patří hymnus Dědicové Bílé hory, kterým na sebe Dvořák poprvé významně upozornil v Čechách, Moravské dvojpěvy, které mu přinesly přízeň Johanesa Brahmsa a zájem nakladatele Simrocka, Stabat Mater a především 1. řada Slovanských tanců, která mu otevřela cestu do světa a její úspěch významně přispěl k Dvořákovu evropskému věhlasu a česká i světová hudba v ní získala dílo nevyčíslitelné ceny.

Dvořák se zabýval myšlenkou vytvořit další dílo založené na českých tancích. Záměr vykryštoval v jakýsi výběr – suitu. Suita má pět částí:

1. Preludio (Pastorale). Allegro moderato
2. Polka. Allegretto grazioso
3. Sousedská (Minuetto). Allegro giusto
4. Romanza. Andante con moto
5. Finale (Furiant). Presto

První část je klidná lyrická a uvede nás k části druhé, zprvu klidné, ale k závěru živější polce. Čtvrtá, romance, je jakýmsi nokturnem s krásným flétnovým tématem. Živý furiant, často srovnávaný se Slovanskými tanci, zaútočí ve svém závěru trubkou a tymbány, které skladbu uzavrou.

Přejeme Vám hezký večer.

prof. František Vejražka

Fakulta elektrotechnická ČVUT v Praze

ČVUT
ČESKÉ VYSOKÉ
UČENÍ TECHNICKÉ
V PRAZE

ŽOFÍN
18. 2. 2017
SOBOTA, OD 19.00 HODIN

11. REPREZENTAČNÍ PLES

TENTOKRÁT NA TÉMA ČERNO **BÍLÁ**

MODERUJE: **PETR RAJCHERT**

HRAJÍ A ZPÍVAJÍ:

**TONYA GRAVES, BÁRA BASIKOVÁ, DUŠAN KOLLÁR,
JOŽKA ČERNÝ, ORCHESTR KARLA VLACHA,
PLESOVÝ ORCHESTR PRAŽSKÝCH SYMFONIKŮ,
DJ OLDŘICH BURDA, TRIO AMBIENT, ELECTROSHOCK**

PŘEDTANČENÍ: BOHEMIA BALET

BOHATÁ SOUTĚŽ O CENY, VIZÁŽISTKA A MNOHO DALŠÍHO
VÍCE INFORMACÍ VČETNĚ PRODEJE VSTUPENEK
NA WWW.PLESCVUT.CZ